

Ecuador

Startside
Naturfoto
Rejser
Afrika
Asien
Europa
Sydamerika
USA
Herlev
Källaremoen
Slægten
Jørgens hjørne
Familien
Olivers side
Kun for familie
Favoritlink
Gæstebog

Denne side er en del af vores store rejse til [Sydamerika](#).

Der er også adgang til de andre rejsemål på turen her:

Select a link ·

Besøget i Ecuador omfattede dels hovedstaden *Quito*, dels et meget spændende ophold op en flodbåd (flotel) på *Napofloden* i Ecuadors regnskav. Siden omfatter også hjemrejsen.

Ecuador

[Quito 6.11.2010](#)

[Mitad del Mundo](#) (som det ikke blev)

[Otavalo 7.11.2010](#)

Amazonområdet

[Ankomst til regnskoven 8.11.2010](#)

[Pañacocha 9.11.2010](#)

[Añangu 10.11.2010](#)

[Sumak Allpa 11.11.2010](#)

[Retur til Quito 12.11.2010](#)

[Sidste dag i Quito 13.11.2010](#)

Billedgallerier er [Quito-Otavalo](#), [Amazon](#) (som senere skal deles op og reduceres).

Der er også et galleri baseret på [Banco Central Ecuador Museet](#)'s hjemmeside. **Gallerierne mangler tekstning og sortering.**

Flyvedag 5.11.2010

Vi bliver vækket på hotellet i Puno kl 4:30 for at komme til lufthaven i **Juliaca**, som ligger ca. 40 km fra Puno.

Den lokale guide har klokket i det, så 6 fra gruppen ikke har fået boardingpas, men det løser sig nu uden besværligheder.

Flyvningen til Lima foregår over en gold højslette, hvor man føler det, som at se på et af de lokalkort, vi kender fra Østrig: bjerge, slugter og floder i tredimensionel fremstilling.

Efter at have kunnet nyde vinduespladsen en times tid, nærmer vi os *Lima* – og skydækket lukker forudsigeligt for enhver udsigt.

Et par timer i lufthavnen og så videre til **Quito**. Det betyder, at vi skal flytte os ned til ca. 3850 m o.h. Lufthavnen har navn efter Antinio José de Sucre, som var med til at give Quito selvstændighed.

Atter er der tale om en by, der ligger i bunden af den lange *Guayllabamba*-dal og bebygges op af siderne. Længden er ca. 47 km, den maksimale bredde 7 km.

Vi bor på et tidligere femstjernet Hotel Quito, tæt ved centrum, og vi har sidst på dagen gået en lille tur ind mod centrum for at købe vand, for der skal drikkes en del – dels pga højden, dels fordi nu er vi på 15. breddegrad. Byen har 2 mio. indbyggere, og *rushhour* er tæt, med masser af tudende utålmodige bilister, som ellers synes at overholde færdselsreglerne.

Med den smalle dal har vi fornøjelsen at have alle fly til at passere over vores hotel.

Det er som at komme til en anden verden. Moderne, velholdte højhuse, moderne store biler, velklædte mennesker.

Møntfoden er US-dollars, dvs. amerikanske sedler og mønter er gangbare betalingsmidler. Dog har man af hensyn til befolkningen præget mønter med talangivelser (og ikke 'dime' og 'quarter').

Den unge fyr i den lille biks, hvor vi køber vand, taler et ganske fornuftigt engelsk, og det har vi ellers ikke været forvænt med, men landet gør åbenbart også meget for at styrke uddannelsen.

Biler og busser osrer lidt mere end vi er vant til, for diesel og benzin koster ingenting – men er til gengæld også af ringeste kvalitet (76 oktan), så de moderne biler må have tilføjet additiver. (Det samme gjaldt Bolivia).

Olieboommet i Amazonas bringer eksportindtægter og velstand.

Man har så forsøgt at øge den offentlige transport med trolleybusser i særlige baner og med avancerede holdepladser – næsten som metro. Ellers kan man køre for næsten ingen penge fra den ene ende af byen til den anden. De har ikke bagperronsbusser, men en åben fordør kan gøre det samme, så man springer blot på i farten.

Tilbage på hotellet spiser vi i et røvsygt konferencelokale i kælderetagen (som betjenes oppe fra restauranten på 7.)

Quito 6.11.2010

[Bykort](#) over Quito (pdf)

[Billedgalleri](#) fra Quito og Otavalo-dalen (det meste har vi kun på video)

Hotel Quito ligger i den østlige del af byen og byturen starter med at køre ad Avenue 12.oktober, hvor vi passerer adskillige småparker, hvor man har indgået aftaler med de enkelte landes ambassader om vedligeholdelsen. Forbi Casa del Cultura og deres hospitaler..

Basilica del Voto Nacional ligger højt og er en Notre Dame-lignende kirke med flotte glasmosaikker, figurer på sidekapellerne (udenfor). Det tog mere end 100 år at få den bygget. Den er 140 m lang, 115 m høj og rummer 24 kapeller, som repræsenterer provinserne i Ecuador.

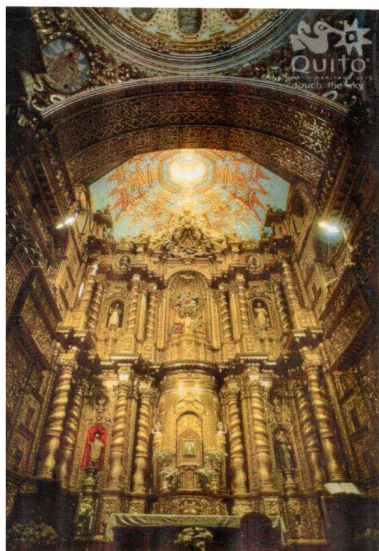
Herfra er der udsigt ned over byen og en nærliggende katolsk highschool, statue = pladsens navn

De gamle balkonprydede bygninger, smalle gader i den gamle bydel. Her er gadehandlere, skopudlere (både de autoriserede og børn på 4-5 år med en pudsekasse). Der er store papirfigurer, som man kan komme slik inden i til børnene.

Plaza Grande: den smukke **Plaza de Independencia**, i hjertet af den gamle by er omkranset af katedralen, præsidentpalæet, ærkebispens palads og den kommunale administration – alt i spansk stil.

I præsidentpaladset fotograferede vi lidt i gården – indtil en bestemt militærperson meddelte, at det måtte vi ikke. Vi fik tilfældigvis også set vagtskiftet (to mand (*Granaderos de Tarqui*) med flagsmykket lanse!)

Iglesia de La Compañía de Jesús er en af de mest autentiske barokkirker i Amerika påbegyndt i 1605 med meget guld i det prangende inventar til dels inspireret af kirker i Rom. Også her er der en flot kuppel

Jeg er usikker på, i hvilken kirke vi så et imponerende skrin i sakristiet med de 50 skuffer til vigtige dokumenter, men hvor en skuffe kun kunne åbnes, hvis man åbnede 2 eller 3 andre samtidigt. Det betød også, at snedkeren, som havde koden, oftest blev sendt til et helt andet sted efter arbejdets fuldførelse.

San Francisco square med den hvide kirke og klostret (nu museum).

Beholdere af
pap og papir til slik

El Panecillo er en skulptur placeret på et udsigtspunkt (3016 m) med fint udsyn over hele byen. Den 41 meter høje skulptur er fremstillet af ca 7000 stykker aluminium af den spanske kunstner *Agustín de la Herrán Matorras*. Madonnaen står på en globus med en kæde til en slange – triumfen over det onde.

Vi får en af de bedste frokoster ca. 30 kilometer nord for byen på restauranten *Cochabamba* – og for første gang på turen får vi serveret svinekød – om end lidt sejt.

Jordens midte

Derfra skal vi ifølge programmet til 'Jordens midte' (*Mitad del Mundo*). Lidt overrasket skal vi bare vandre ca 200 m til et udendørs museum. Det viser jeg at være et sted, hvor man med GPS- har udmålt ækvator (00.00.02).

Det hedder '*Museo Solar Inti-Nan*'. Det er efter min mening rent optrækkeri. Der er opstillet kopier af statuer, krukker, huse, og man bliver præsenteret for diverse prøver på elementer, som er forskellige fra nord til syd, herunder vandekeksplet – dårligt udført og på grund af antallet af deltagere umuligt at se, placering af hønseæg på et sømhoved og vandring langs den malede ækvatorlinje, hvor man skal gå med lukkede øjne og udstrakte arme – en øvelse der er vanskelig ækvator eller ej. I øvrigt vil jeg stille spørgsmålstegn ved udmålingen, som ikke svarer til andre kilder, hvor den rigtige ækvator ligger 240 m nord for linien i Mitad del Mundo.

Derefter præsenteres vi for en fortælling om hvordan man laver chita (majøl), tørrer madvarer over ildstedet og senere opbevarer det på en 'hems', for at børnene ikke skal tage det. Her er også marsvin, dog ikke fritomkringløbende.

Vi skal også se slanger – levende og døde – edderkopper mm, men det mest overraskende er trods alt fremvisningen af et skrumpehoved til fotografering samt et noget større og udhyre velbevaret, som lige var hjemkommet fra en udstilling i Belgien. Derefter gik turen tilbage, uden det lovede besøg i *Mitad del Mundo*. Om jeg var sur!

Vel hjemkommet afslører et opslag på nettet, at det vi har set, er lavet af en lærer og journalist for 40 år siden med henblik på at kunne promovere den ecuadorianske kultur, deraf de mange småudstillinger.

Om aftenen spiser vi sammen med Jonna og Knud lækker krabbekød på restaurant *Barlovento* umiddelbart overfor af hotellet., da der trods alt er et stykke vej til centrum.

Otavallo 7.11.2010

[Kort](#) over området.

Billedgalleri

En heldagstur nordpå ad den Panamerikanske highway i Sydamerika. Det er hovedvejen til Columbia, og der er flere steder checkpoints med narkotikapoliti.

Da vi stod op kl. 6 var der 8 grader og så diset, så man næppe kunne se til den anden side af gaden. Med vi er kun 10 grader fra ækvator, så solen for hurtigt has på disen, og det bliver som en god, dansk sommerdag. (ca 20 grader).

Turen gik gennem et meget uvejsomt terræn, med stejle eroderede skrånninger, og med rigtig mange hårnålesving. På nogle strækninger kan man se tydelige lag af limsten, som folk graver i, ja flere steder er der gravet gange ind i skrænterne. Trafikken er af en søndag at være ganske jævn, og det udfordrer chaufførerne, for hvem dobbelt optrukne striber blot er dekoration. Hvis man mener det alvorligt, sætter man kegler på midterstriben. Nogle situationer er virkelig nervepirrende.

Vi kommer bl.a. gennem områder, hvor der dyrkes roser (deres 3. største eksportartikel). Det foregår i store drivhuse suppleret med meterhøje træhegn for at beskytte mod vejrliget.

Der bliver også tid til fotostop, hvor man kan tage billeder ud over en stor sø, **Lago San Pablo**, inden turen fortsættes til **Otavallo**.

Det er et stort indianermarked med masser af flot håndværk af alle kategorier, og da vi hidtil stort set hidtil ikke har købt noget, nærmer vi os sidste chance, så den afsatte time går hurtigt, da markedet er stort med rigtig mange forskellige tilbud. Heldigvis kommer vi udenfor sæsonen, så der er ikke mange turister, og sælgerne er ikke påtrængende – så det var en god oplevelse.

Det blev til endnu et besøg med demonstration af vævefærdigheder – med tilknyttet mulighed for køb. Vi undrer os over, hvor meget der bliver købt i gruppen.

På denne egn er klædedragten helt anderledes: Sorte nederdele, broderede hvide bluser, vævet bredt bælte, og kvinderne bærer en speciel hovedbeklædning. Mændene har lange hestehaler. På byens torv ved forretningen er der flere steder, hvor man kan få en varm ret fra et spartansk gadekøkken.

Skyerne har trukket sammen omkring de høje vulkaner (lige nu har jeg ikke navnene), og vi skal op at se en kratersø **Cuicocha**, (**Cotacachi**, hedder vulkanen), som er dannet ved et udbrud nedenfor vulkanens kegle. Her får vi så en gang regn, og det er store dråber der falder, så vi bliver godt våde, inden vi når tilbage til bussen.

Frokosten indtages i en lille by som bærer vulkanens navn, **Cotacachi**, og der har specialiseret sig lædervarer. Der er mængder af jakker, alle varianter af tasker, punge, bæltter, sko – og det er ganske simpelt kvalitet og rigtig flot. Også efter vores smag, men vi falder ikke over noget 'must have'.

Vi spiser i hotellets ordinære restaurant., men må give afkald på andre drikkevarer end vand og cocacola, da der åbenbart ikke må udskænkes spiritus om søndagen – siger de.

Ankomst til regnskoven 8.11.2010

[Kort](#) tegnet af Hector til lejligheden.

[Billedgalleri](#) fra 8.november, der skal redigeres.

Billedgalleri med diverse [insekter](#)

Nu går turen så til Amazonas med flyvning kl. 9, men der er kun et par hundrede kilometer, så vi kommer i god tid til at blive indkvarteret på flodbåden, som skal være vores hjem indtil d. 12., hvor vi vender tilbage til samme hotel (hvor vi også har deponeret halvdelen af bagagen inkl. snavstøj)

Vi kom med det nationale luftfartsselskab TAME's brasiliansk producerede *Empbraer 190*, og havde en flot flyvning op over de sneklædte vulkaner, og efter ca. ½ time landede vi i Francisco de Orellano-lufthavnen i **Coca** i **Amazonområdet**. Vi er nu kommet til olieboringsområdet, og der er netop ankommet et hold arbejdere med specialfly – men de har kun håndbagage. Her er i øvrigt ingen bagagebånd, men kufferterne langes manuelt op på en skranke.

Franzisco var på jagt efter guld i Eldorado, men mødte kraftig modstand fra kvindelige beboere. Det mindede ham om historien om de krigeriske amazoner – så området blev derefter kaldt Amazonas.

Vi blev straks kørt til Napo-floden hvor 'Flotellet' ligger. Det er en 3-etages flodbåd med spisesal nederst, besætnings lokaler på 2.sal og passagerne på 3, hvor der også er bar og terrasse, og vi nåede at tilbringe ca. 1 time med afslapning inden frokosten. Det skal så være vores hjem de næste par dage, mens der sejles ned ad Napo-floden.

Skibets standard var noget lavere end såvel Halongbugten (Vietnam) og Yangtze-togtet. Det er noget spartansk, og alle besætningsmedlemmer har flere opgaver på skibet og på udflugterne. Maden kan man ikke klage over, men efter at have fået byttet fra en kahyt med én seng til en med to smalle stålørssenge havde vi så i hvert fald et sted at sove. Ingen bord, ingen stol, ingen knager til at hænge sit tøj på – men pyt, det kommer man over – også at vi skal have toilettets låg af, for at få vand i beholderen.

Gulvet består af smalle gulvbrædder, og gennem sprækkerne kan man se ned til personaleafdelingen nedenunder.

Til frokosten fortæller Hector, den lokale guide, om Ecuadors regnskov, og programmet for resten af dagen, ligesom vi får vi får udleveret programmet for alle fire dage.

Mine forventninger om at skulle sidde og se bredderne passere forbi, mens jeg fik skrevet lidt mere på dagbogen, bliver gjort til skamme, da vi først kommer hjem med 19-tiden

Efter frokost går turen så med skibets lange kano i ført svømmeveste ind til bredden, hvor vi bliver kørt til en lagune, **Limncocha Biological Reserve**.

Herfra inddeles vi i to både, og sejler ud på lagunen for at se efter fugle og caimaner. Vi ser da også en hel del kendte og ukendte fugle, aber og og får generet nogle caimaner ved at piske i vandet med en pind. Lederen af turen, Hector, er ganske fortræffelig til at spotte dyrene, og har også en del humor. Dertil kommer en række andre medarbejdere, herunder en læge, som bistår som hjælpere.

Det bliver også forsøgt at fange piranha-fisk, men forgæves. Det er mørkt, da vi atter skal i bådene, så der er god brug for den medbragte pandelampe, som også kan bruges til at spotte øjnene på caimaner (det gav nu ikke noget resultat). Alt imens er der lysshow af lynglimt på himlen horisonten rundt, og det fortsætter til midnat, da gik vi til ro.

Pañacocha 9.11.2010

[Kort](#) over området, tegnet af Hector.

[Billedgalleri](#) fra 9. november.

Tordenvejret afløses hen over midnat med kraftigt regnvej, og det høres tydeligt på taget, så det er virkelig en regnskov.

Skibet lettede mellem 5 og 6 for at fortsætte sin tur ned ad floden.

Det regner tæt, da vi står op, men der er jævn trafik på floden af kano med transport af mennesker.

Der er store sandbanker, som gør, at der stadig må krydses lidt, omend ikke så meget som foregående dag, og en gang imellem hører man, når skibet rammer bunden. Men det sejler langsomt, så der sker ikke så meget.

De mest karakteristiske træer er kapoktræerne, som interessant nok har deres eget livsforløb efter hvor gamle, de er, dvs. de springer ud, sætter frugt og taber bladene på forskellige tidspunkter.

Regnen ophører heldigvis efter morgenmaden. Vi får udleveret gummistøvler, inden vi bliver sendt i den store kano, som er blevet tømt for vand.

Derpå er der en to-timers sejlads til **Pañacocha**, hvilket på deres lokale sprog betyder piranhasøen.

På vejen derud konstaterer man, hvor vanskeligt det er at sejle på floden: dels går skruerne af og til ned i sandet, dels fik de på et tidspunkt fat i en stor gren (ca 12-15-cm. i diameter og med forgrening).

Den rammer motorføreren i ryggen, så uanset svømmevest får han et ordentligt blå mærke. Bådføreren klatrer behændigt uden på båden for at komme styrmanden til hjælp.

Der betales entre til området, som de indfødte passer, så ved en flodmunding lægges til ved bredden og der dukker der en mand op og modtager betalingen.

Vi se de blå-sorter 'Anni'fugle, de små gule fugle, hejrer og gribbe, og på lodgen "*Dolphin Lodge*", hvor vi får en fortræffelig lunch, er der både gribbe og væverfugle.'

Der var mulighed for at bade i lagunen inden frokosten (?), men det afstod vi fra.

Den oprindelige plan var, at vi skulle deles i to hold; ét går i gummistøvler gennem skoven, det andet hold sejler – og derefter byttes, således at alle får samme oplevelser. Men pga. forsinkelser under sejladsen bliver det et valg, og alle vælger vandreturen gennem regnskoven.

Den bliver på ca. 1 time, og ligner dem vi ellers har oplevet med kapoktræ, bladskærermyrer, edderkopper, og – som noget nyt – dragetræet, som bløder en rød væske, som derfor kaldes 'drageblod'. Der kan tappes ca. 4 gallons af et træ, og væsken har helbredende virkning på mange ting, og medicinalsselskabet Pfizer analyserer pt. stoffet.

Og så gik turen tilbage på de smalle, hårde sæder. Undervejs blev der spottet et enkelt dovendyr, som vi dog ikke kunne identificere i bladløvet.

I mørkningen lyser afbrændingen af gas på oliefelterne op, og fortæller om grundlaget for landets velstand

Flotellet er nu ankret op ca 170 km fra udgangspunktet (50 km luftlinie)

Añangu 10.11.2010

[Kort](#) over området, fotograferet på frokostlodgen.

[Billedgalleri](#) for 10.november./

Da vi vågner, kan man stort set ikke se en hånd for sig. Det betyder også, at skibet ikke er afsejlet fra sin ankerplads kl. 5, for man kan ikke se sandbankerne.

Vi skal tidligt af sted, for vi skal se papegøjerne spise *caolin* i skrænterne, og de kommer indenfor ganske bestemt periode. De kommer flyvende fra 60 kilometer, fordi de skal bruge caolinen til at hjælpe på deres fordøjelse. Og det er rigtigt: vi når frem til klinterne, der er fyldt med papegøjer. Der er flere arter, men for ukyndige, kan det være svært at se nuancerne, da grundfarven på vingerne er grøn under alle omstændigheder.

Det foregår i '**Parque Nacional Yasuni Añagu**' i Yasuni-regionen. Det er fantastisk at se så mange papegøjer flyve rundt eller sidde ganske tæt for at spise caolinen.

Faktisk skal vi lidt tilbage ad floden for at komme til et andet observatorium. Da papegøjerne er meget præcise, er vi for tidligt på den, så vi udfylder tiden med at få en improviseret introduktion til det lokale samfunds danse og brugsgenstande. Jeg mener stedet hed *Ally Shamushka Kaychi*. Vi gamle mænd bliver budt op til dans, og i tropeheden kan man godt få sved på panden.

På det næste papegøjested er der ligeledes mange papegøjer (3-4 forskellige arter). Efter at have fløjet larmende rundt i træerne flyver de i en grotte for at drikke. I sig selv et forbløffende syn. Men endnu mere fantastisk er det, når 8-900 papegøjer forlader hulen stort set samtidig i 3-4 store grupper.

Derefter bliver vi delt, så halvdelen starter med en kanotur, den anden med at vandre gennem regnskoven. Vi hører til sidst nævnte, og går under Hectors ledelse de ca. 4 kilometer.

Vi ser frugter, insekter, der er mange nedfaldne blade, hvoraf nogle er så store som serveringsbakker.

Det er en varm tur, og sveden driver af en. Højdepunktet er et tårn op ad et kapoktræ på 38 meter. Det er nok tik at man kan se ned og hen over trætoppene – en helt utrolig fornemmelse. Løvtaget slutter ca. i 30 meters højde, kun brudt af større kapoktræer og enkelte andre.

Vi spiser frokost på en fortræffelig eco-lodge. Ganske kort tid efter vores fremkomst hertil, styrter regnen ned en god times tid, hvorefter det klarer op, og vi kan fortsætte vores aktiviteter i solskin.

Kanoturen fra lagunen og indtil Napo-floden gennem '*Napu Wild Life Center*' er en sand lise. Båden padles frem, og vi ser mange fugle, aber og en anaconda-baby. Turen er på ca. 7 kilometer.

Der er så mange farvestrålende sommerfugle, men de flakser hurtigt ud af synsvidde, så de er meget vanskelige at fotografere., så man kunne bruge rigtig mange dage på at lave fotosafari på sommerfuglene – og for den sags skyld også fuglene.

På floden flere banker, der er ved at få bevoksning.

Færger der transporter biler og godt på tværs af floden, og de pramme, der skubbes af en slags 'slæbebåde' frem over længere distancer

Hector har på min opfordring tegnet et kort på et stykke pap med markering af de steder, hvor vi har været.

Til en forandring er vi fremme ved flotellet før 18, så vi får lejlighed til lige at nyde solnedgangen og slappe af på dækkets terrasse.

Om aftenen kan man få lavet halskæder eller armbånd af frø og andre ting fra naturen. Ulla får en halskæde. Vi får i morgen mulighed for selv at prøve at lave dem.

Sumak Allpa 11.11.2010

Billeder fra turen på [Sumak Allpa](#).

Til en forandring er der først morgenmad kl. 8 – men vi står alligevel op kl. 6:30 og gå ud og nyder morgnen. Her kan man finde et stort udvalg af nattens insekter, fra sommerfugle til natsværmere, fingerlange græshopper mm. De fleste er afgået ved døden, nogle er der stadig lidt liv i.

Efter morgenmaden er der enten undervisning i at lave smykker med lokale materialer, eller se film i spiselokalet.

Vi vælger at gå på dækket og iagttage landskabet flyde forbi. De mest markante landgangssteder er olieselskabernes, og der er ingen tvivl om, at de flytter udviklingen.

Efter relativ kort tid kan vi se regnen komme efter os, og den indhenter os, så vi må rykke ind under halvtaget.

Der er sen frokost, og mens vi spiser ophører regnen, og vi kan tage af sted i tørvejr til 'Hectors ø', '**Sumak Allpa Island**'. Der må sejles en stor omvej omkring sandbankerne fro at komme til landingsstedet.

Øen er på 115 hektar, og Hector har arbejdet for at de har en *primary school*, hvor der er 18 elever, ligesom der i hans projekt indgår bevarelse af de indfødtes kultur og sprog og traditioner. Han og hans tysk fødte kone og børn bor lidt tilbage trukket i forhold til skolen, lærerboligen og huset for frivillige.

Vi går et par kilometer ind i regnskoven for at finde aber, som er den anden del af Hectors projekt: at sikre frie aber, som kan formere sig. Det er meget brugt, at holde aber som kæledyr, hvilket truer arterne. På øen er der flere abearter, heriblandt 3 udrydningstruede.

Han præsenterer de mange planter, som indgår i deres naturmedicin, som blade, afkog eller andet. Der er ikke megen tillid til moderne virksomheders medicinkemi.

Hector demonstrere og arrangerer skydning med pile i langt pusterør og kast med spyd, og Ulla vinder faktisk en præmie (T-shirt). Tryk på billedet og se lidt af besøget på øen).

Ved mørkets frembrud dukker *shamanen* sammen med en *Yatchak* (hvis rolle jeg ikke har kunnet verificere) op iført fjerprydet hovedbeklædning og halsbånd med alskens kraftige amuletter, og udfører healingsproces på tre personer under afsyngning af sange, pusten røg fra en indianercigar (det er ikke tobaksblade).

Da vi sejler hjem, ser vi tydeligt lyset fra adskillige borefelter, hvor gasen brændes af, og dermed oplyser himlen med et lyserødt skær.

Afskedsmiddagen serveres udendørs på fordækket – og de få regnstænk, der kommer, udvikler sig ikke til mere, selv om vi kan se tordenvejr i det fjerne.

Her får vi så det samlede overblik over den hele besætningen. Ikke mindst har skibets kok ydet en imponerende indsats. Alle måltider har været veltillavet og afvekslende.

Som et minde om turen tildeles alle en t-shirt.

Denne sidste aften på båden afsluttes med besøg i baren på 3. etage

Retur til Quito 12.11.2010

[Billedgalleri](#)

Så er det pakketid, og første step på hjemrejsen begynder. 'Flotel la Missiont' kommer tilbage til **Coca** ved 9-tiden, og så begynder den evindelige venten.

Ca. 170 km har vi sejle (50 km i luftlinie) ad Napo-flodens lave strøm med mange sandbanker, hvoraf nogle dog var ved at blive permanente øer.

Bussen til lufthavnen kommer efter en time, og der er kun kort til lufthaven, hvor vi hurtigt får checket ind, men kun for at skulle vente en ny time på flyvemaskinen.

Selve flyturen fra Coca til Quito tager knap ½ time. Vi bliver kørt til restaurant *Ronda*, et stort og professionelt spisested med små sidekarnapper, hvor vi fik en fortræffelig 3-retters menu og får udleveret nogle små figurer i nationaldragter..

Så er klokken næsten 16 og det fugtige tøj fra Amazonas skal pakkes ud for at blive tørt efter opholdet i den fugtige regnskov.

Og så skal der pakkes, inden afskedsmiddagen i aften. Det regner, og vi transporteres i bus gennem byen og op gennem de meget snævre gader til en mondæn restaurant ikke så langt fra *El Panecillo*-statuen, og hvorfra der udsigt over hele byen.

Sidste dag i Quito 13.11.2010

[Billedgalleri](#) fra sidste dag.

Ulla drager til byen sammen med nogle flere fra gruppen for at se, om der skulle være mere, vi kunne brug penge på (det var der ikke).

Jeg tager med *Svitlana* på museum da Torben ikke er helt på toppen. Undervejs dertil bliver vi pludselig overrumplet af en mørklødet person, der med trukket kniv vil have mit videokamera, som jeg uforsigtigt har haft i hånden. Han lader sig nu afskrække (jeg tror, jeg spurgte om han havde spist søm...på dansk).

[Museo del Banco Central de Ecuador](#) (billedgalleri af billeder fra nettet) var ganske fortræffeligt med genstande fra før spaniernes ankomst: keramik, husgeråd, brugsgenstande og en flot samling guldsmykker og prydstykker. Man kan forestille sig, hvor imponerende personerne må have set ud, når solen spillede i de gyldne flader..

Afskedsmåltidet for denne ferie indtager vi alene på fiskerestauranten *Barlovento*, og derefter starter de mange timers hjemrejse.

Desværre viser det sig, at *LAN* flyver med *Iberia* som operatør på netop denne afgang, og det var ikke velegnet til langture (hverken underholdning eller betjening).

I Madrid havde vi god tid, men til gengæld kun $\frac{3}{4}$ time i Barcelona til at skifte til sidste fly til København. Det blev ikke bedre af, at vi skulle have [boardingkort](#) og yderligere var edb-systemet nede, men heldigvis var vi sluppet for at bruge tid på sikkerhedskontrol.

Sidste konklusion: *Spanair* er virkelig et lavprisselskab, så det aftensmåltid, vi havde forventet, kunne mod betaling erstattes af sandwich, hvilket vi dog fravalgte.

Da det var søndag kunne Flemming hente os i lufthavnen, og vi var hjemme før midnat.

Det har været en rigtig god og spændende ferie med masser af oplevelser og ny viden, som vi nu skal hjem og fordøje.